

Ik kon hem goed aanspreken: overduidelijk een mannelijk stuk, exoot want licht rossig, schouderhoogte tussen de 1,40 en 1,50 meter, ietwat heimelijk en rustig gedrag en daarvoor middelbaar van leeftijd, oogt verder vriendelijk en heeft geen territoriumdrift, lijkt roedelleider van tenminste drie hondjes.

JAGEN IS STINKEN EN KAPOT GAAN

Tekst en foto's: Reinier Broeks

Bij binnenkomst in de jachthut van wildschilder Connie de Jong (1962) word je meteen geconfronteerd met geschilderde wildtaferelen. Het begint in het halletje en loopt door tot in de keuken. Overal hangen schilderijen van Connie; het plafond is nog vrij. De keuken door en dan komt het: een ruime kamer die tot aan de nok toe is gevuld met trofeeën. En met trofeeën bedoel ik niet alleen de geweien op een plankje of grandels in een mooie houtsnede. Nee, ik doel meer op de opgezette wolven uit Tsjernobyl, de vijf beren, de lynx, de poema, de (roof)vogels, de steen- en reebokken en de rest; te veel om op te noemen. De kamer doorgelopen kom je in een andere kamer: zijn atelier. Hier toont hij trots zijn vijfhonderdste bok, geschoten in 2005.

In 1980 gaat Connie de Jong (1962) voor het eerst jagen in Oostenrijk; op de gems en reebok. En daarmee heeft het virus 'jagen in

het buitenland' onverbiddelijk toegeslagen. Wat voor veel Nederlanders tegenwoordig de gewoonste zaak van de wereld is (want wie jaagt er nou niet in België, Duitsland of Polen), begon voor Connie als een spannend avontuur. Tegenwoordig volgt iedere jager de hype; Connie was een echte pionier. Of zoals hijzelf zegt: "nieuwbakken jagers hebben koud hun jachtakte binnen of ze schieten hun eerste ree of varken in het buitenland". Daarbij komt volgens Connie dat het leren jagen pas ná de jachtopleiding begint. "18 keer een kleiduif raken en 4 keer op een kaart schieten en je mag de wijde wereld in om (grof) wild te gaan schieten, dat is echt te weinig. In Polen gaat een jongjager drie jaar met een ervaren jager mee voordat hij een vrouwelijk stuk wild, bijvoorbeeld een reegeit, mag schieten. Connie vergelijkt het met het halen van het rijbewijs. Maanden oefenen, examen doen en je mag de weg op. Maar dan begint het pas; want je kan nog

niet autorijden. Dat ga je pas echt leren in de praktijk.

Met jagen is het net zo. Je leert alles over de regelgeving en veiligheid staat voorop, en dat is ook het allerbelangrijkste. De praktijk leert je in een fractie van een seconde te bepalen of je schiet of niet. In de praktijk leer je wild ontweiden en verwerken. In de praktijk leer je pas echt dieren aan te spreken. En veiligheid...veiligheid is voor Connie een van de belangrijkste dingen bij het jagen. Gaat het namelijk mis, dan gaat het meestal goed mis. Het kan niet veilig genoeg zijn. En veiligheid komt niet vanzelf. Dat komt pas door veel jagen, veel oefenen op de schietbaan, de kop erbij houden en rustig handelen. Oh ja, ook heel belangrijk: jagen en alcohol gaan niet samen. Nooit! Wat iemand na het jagen doet moet hij zelf weten maar geen drank voor of tijdens de jacht.

Connie zijn leven is jacht. Alles wat hij doet ademt jacht uit. Vanuit zijn respect voor de natuur. Iets wat je terugziet in de kwaliteit van de trofeeën (hij maakt gebruik van de beste preparateurs) en in zijn schilderijen. Connie omschrijft het zelf als een uit de hand gelopen hobby. Hij wil al jagend zo dicht mogelijk bij de natuur staan. Er in opgaan. Jagen moet oer zijn; oerjagen. Een week op pad, de wildernis in, stinken, kapot gaan.

Je jaagt veel in het buitenland. Hoe is het met Nederland?

Ik heb een jacht met mooie reeën hier vlakbij (Rucphen). Doordat we goed beheer voeren en vaak een reebok laten lopen, hebben we nu eigenlijk alleen maar mooie bokken. Goed beheer is ook geregeld niet-schieten. Verder heb ik nog een kleinwildjacht in

Zeeland; de enige plek in Nederland waar je nog fatsoenlijk kunt jagen. In Zeeland zeggen de mensen je nog gewoon gedag en wensen je succes. Ergens anders wordt je uitgescholden. In Zeeland kan ik ook lekker uit de voeten met mijn hond Puppy, een cocker spaniel. Een echte tophond die geregeld andere honden alle hoeken van het veld laat zien. Ik heb Puppy van een gamekeeper uit Schotland en als klein hondje in een tas in een privévliegtuig meegenomen naar Nederland. Echt een tophond.

De manier waarop jij de jacht beoefent is waarschijnlijk financieel een uitdaging?

Jagen in het buitenland kost geld maar is vooral mentaal en fysiek heel zwaar. En je wordt geconfronteerd met dingen die je niet kent of zou verwachten. Zo was ik een keer in British Columbia jagen. We zouden een week weggaan. De ochtend van vertrek was mijn gids onze rugzakken aan het pakken. Dat waren van die enorme rugzakken van ruim een meter hoog. Maar in plaats van dat er allemaal voedsel in de rugzakken ging was mijn

Connie in zijn atelier.

gids bezig met flesjes en injectienaalden. Medicatie. Voornamelijk morfine. Want, zo legde hij uit, wanneer één van ons bijvoorbeeld een been zou breken, dan moet de ander terug om hulp te halen. De gewonde kan zichzelf verzorgen met morfine tegen de pijn. Want het kan wel een paar dagen duren voordat er hulp is. Trouwens, als je een week of twee zo intensief met elkaar optrekt, dan ben je vrienden voor het leven!

Volgens mij is er veel schieterskaf onder het jagerskoren. Zeker internationaal. Jagers die voor veel geld vanuit hun luie stoel de Big Five bij elkaar schieten.

Oh ja, die zullen er zeker zijn en dat is maar goed ook. Ik durf te stellen dat er geen neushoorns meer zouden zijn als het afschot niet

voor forse bedragen zou worden geveild. Het geld voor het afschot gaat rechtstreeks naar projecten rond de neushoorns. De kuddes worden dag en nacht bewaakt tegen stropers. Er zijn fokprogramma's en er wordt de neushoorns een ideale leefomgeving geboden. Schieters zijn in veel gevallen een zegen. Niet te vergelijken met de Nederlanders die twee keer per jaar hun buks uit de kluis halen om ongevoerd in Duitsland mee te doen aan een drukjacht. Nou denk ik dat hun aantal ook wel meevalt maar goed voor het imago van de Nederlandse jager is het niet echt.

Je zei daarnet wat over een Worldcup Grand Slam of iets dergelijks?

Ja, dat is mijn nieuwste uitdaging! Ik wil de Capra World Slam halen. Dat betekent dat je

12 verschillende steenbokken of gemzen moet hebben geschoten. Ik ben nu op de helft. Na de Capra World Slam volgen de Super 20 en de Super 30 (20 of 30 verschillende). De Super 30 is slechts door zeven personen over de hele wereld geschoten. Het mooie aan de World Slam is dat je de hele wereld over moet. Het Kamchatka Snow Sheep bijvoorbeeld, komt inderdaad alleen in Kamchatka voor. Met een gids een paar dagen achter zo'n schaap aan, dat is echt afzien. Je gaat naar een basiskamp en daarna te paard verder. Diep een onherbergzaam gebied in. Dat is pas jagen. Zoals ik al eerder zei: stinken en kapot gaan.

Wat is je beste tip voor jagers die voor het eerst naar het buitenland gaan?

Goed voorbereiden; met een goed bureau op stap gaan. Ik maak al jaren gebruik van Westfalia Jagdreisen uit Mönchengladbach. Weet je, er kan zoveel misgaan. Denk aan bagage die niet aankomt, trofeeën die wegraken. Je kunt een vliegtuig missen. En je heb tenslotte meestal wel je wapen(s) bij je. Dan is het fijn als alles goed wordt opgelost. Westfalia heeft altijd tolken en gidsen ter plaatse beschikbaar. De kwaliteit van zo'n reisbureau is van heel groot belang. Er zijn veel slechte bureaus en geloof me: ik ben door schade en schande heel wijs geworden.

“Ik durf te stellen dat er geen neushoorns meer zouden zijn als het afschot niet voor forse bedragen zou worden geveild”

Wat voor ontwikkelingen zie jij bij het internationaal jagen?

Iran, dat is momenteel 'hot'. De vliegtuigen zitten vol met Amerikanen die naar Iran gaan om te jagen. De jaren dat ik internationaal jaag zie je steeds andere gebieden die 'hot' zijn. Het grappige is dat er veel gejaagd wordt in wat wel wordt omschreven als onveilige gebieden zoals Afghanistan, Siberië,

Connie is bekend als wildschilder. Inmiddels heeft hij een kleine 700 olieverfschilderijen

gemaakt. Deze zijn via verschillende kanalen te koop, onder andere via Connie zelf; zo'n zestig werken prijken in zijn jachthut aan de wanden.

Even wat roddel en achterklap. Hoe zit dat nou precies met Rien Poortvliet?

Oh ja, dat is wel leuk hoe dat gegaan is. Er zijn ooit wat artikelen verschenen in de Telegraaf waarin geschreven werd dat Rien Poortvliet veel geïmiteerd werd. Dat ging niet specifiek over mij. Rien is vanaf het begin mijn gro-

te inspirator geweest. Dat komt misschien omdat Rien een groot jager was en op voortreffelijke wijze de natuuronderwerpen wist neer te zetten. En ik moet eerlijk bekennen dat sommige van mijn schilderijen wel op een 'Rien' lijken maar ik schilder toch echt heel anders. Rien maakte van de jachttafelen voornamelijk tekeningen en aquarellen. Ik schilder met olieverf. Ik heb destijds een brief gekregen van Rien waarin staat dat ik mij verder moet ontwikkelen want het talent is zeer zeker aanwezig. (Red.: Connie heeft de brief ingelijst op zijn atelier hangen).

Hoe zit het met je PR? Je hebt geen eigen website, zoals bijvoorbeeld Nico en Hans Bulder.

Ja, dat klopt. Ik heb geen website en weet eigenlijk niet eens hoe je een computer aan moet zetten. Hans Bulder is een goede bekende. Nico ken ik nauwelijks. Ik verkoop mijn schilderijen via mijn netwerk en lever ze als tegenprestatie voor een jachttuitnodiging. Niet dat ik tegen iemand zeg: als jij me uitnodigt, dan maak ik voor jou een schilderij. Nee, het is vaak eerder andersom. Iemand wil zichzelf of zijn hond, of iets, geschilderd hebben en nodigt mij dan uit voor een jacht. Zo kan ik veel met gesloten beurs jagen.

Wildlife Artist Connie de Jong hoeft zich de komende jaren niet te vervelen. Er is meer dan genoeg te schilderen en de steenbokken en gemzen wachten op hem: Connie, veel succes bij het behalen van de Capra World Slam! 🐾

De woonkamer van Connie doet niet onder voor een museum.

Wilt u eens nader kennis maken met Connie de Jong of zijn schilderijen bekijken? Connie is bereikbaar op +31 (0) 6-53408008